

JOURNALISTIC TYPES DURING INTERWAR TOURISTIC PUBLICATIONS. "ROMÂNIA PITOREASCĂ" MAGAZINE

Simona Bader

Assist., PhD, West University of Timișoara

Abstract: The first touristic publications appeared in Romania at the beginning of XXth century, but most of them were publications of different public institutions. In the '30s we note a major increase of touristic publications, with informations about routes, organized trips, or scientific, geographic and cultural data about places. A part of these were informative articles (news, featured articles, narrations, reportages) others belong to opinion journalistic types (with a strong educative and moral character). Many of these articles were written by travel journalists and can be related to different sciences, such as geography, geology, speleology, history, meteorology.

In this paper we analyze the journalistic language and the journalistic types in the first numbers of the most prestigious travel magazine, "România pitorească". This magazine appears even today, although it had some interruptions. We consider that this step is important to understand the way in which different journalistic types evolved during the last century. As "România pitorească" was the most important touristic publication of that times, it published regularly a new journalistic genus- travel reportage- in roumanian history of mass media.

Keywords: travel journalism, interbelic publications, travel reportages, journalistic types.

În perioada interbelică presa din România a cunoscut o amploare și o diversificare fără precedent. Noile condiții sociale, economice și politice au permis dezvoltarea genurilor journalistice în paginile publicațiilor deja existente, dar au încurajat și apariția unor noi ziare și reviste, printre care și cele cu caracter științific. Gazetăria românească a înflorit, datorită numelor noi care au adus un suflu proaspăt printre jurnaliști, aceștia propunând abordări diferite ale subiectelor zilei.

În publicațiile vremii se regăseau știri, relatări, reportaje, recenzii, însemnări de călătorie, dar și editoriale, opinii și comentarii. Le vom descrie pe scurt pe cele mai des întâlnite în presa turistică interbelică.

Metodologia de lucru

Una din principalele dificultăți ale studiului publicațiilor turistice a fost lipsa unei metodologii de analiză dedicată specific acestui domeniu. Am încercat să depășim această dificultate propunând un model de analiză bazat pe două domenii ce pot fi oarecum distinse: nivelul *textual* și nivelul *metatextual*.

Nivelul *textual* cuprinde trei aspecte diferite.

1. Aspectul structural (formula de titlu, șapou, paragraf inițial, ilustrații și legende)
2. Aspectul informativ (se referă la informațiile propriu zise care se vehiculează, date geografice, botanice, meteorologice, geologice, culturale, istorice, etnografice, sociologice). Legat de acest aspect se pot extrage sau folosi informații cu caracter științific. Acest nivel ține de documentarea jurnalistului.
3. Aspectul lingvistic, care are două componente. Prima este cea semantică (care cuprinde și analiza scriiturii literare a textului): utilizarea metaforelor și a comparațiilor, frecvența verbelor de mișcare, preferința pentru timpul prezent, folosirea diatezei active, alternanța planurilor abstract – concret, narațiune – descriere etc, elemente de portretizare, elemente anecdotice. Cea de a doua componentă este cea sintactică, care include elemente de topică și punctuație.

În afara nivelului textual, în orice reportaj există aspecte ce țin de plasarea jurnalistului într-o anumită perspectivă. Oricât de obiectiv s-ar dori și oricât de exactă ar fi relatarea unor fapte, întotdeauna va exista o anumită nuanță în ceea ce privește lumina în care sunt puse faptele, deschiderea relatării faptelor spre anumite păreri. Acest nivel care reiese din text dar trimite sau provine dincolo de el este nivelul *metatextual*. Acesta include unghiul de abordare al subiectului sau perspectiva jurnalistului asupra faptelor relatate, dar și tonul, stilul în care este scris reportajul. După Mark Twain, o scriere bună trebuie să respecte patru principii: acuratețea, claritatea, credibilitatea și adaptarea stilului la eveniment.¹

¹ Mencher, Melvin, *News Reporting and Writing*, 1991, WCB, p. 54-64

Tipuri de articole turistice

Elementul de bază care stă la baza oricărui text jurnalistic este informația. Pe baza răspunsurilor la întrebările Cine? Ce? Când? Unde? Cum? și De ce? se construiește apoi orice alt tip de articol. Informația pură însă, care răspunde cu obiectivitate la aceste întrebări este știrea. În presa scrisă, de multe ori știrea se regăsește pe o coloană, cu titlul „Pe scurt”.

Relatarea sau „povestirea de a doua zi”² este, conform lui Radu Bălbăie, „o narațiune de mai mare întindere decât știrea scrisă la persoana a III-a, referitoare la fapte absolut reale, urmărind realizarea unei selecții a celor mai importante informații de stare dintr-un câmp evenimential, eliminând toate considerațiile personale, emoțiile, judecățile de valoare ale naratorului.”³ Cu alte cuvinte, relatarea este de fapt o știre mai complexă și elaborată, ce oferă explicații pe larg asupra unui eveniment. Ca întindere, relatarea se situează între știre și reportaj, ea permițând prezentarea informațiilor despre un eveniment în urma procesului de selecție realizat de jurnalist, stabilind distinct unghiul de abordare al evenimentului și gradul de interes al acestuia asupra cititorilor.

Cel mai des întâlnit dintre genurile jurnalistice de informare este reportajul. Aflat într-o perioadă în care se definea ca gen publicistic, reportajul interbelic (cel de călătorie mai ales) folosea și chiar exploata mijloacele stilistice specifice prozei. Cu toate acestea, reportajul nu este o specie care să aparțină în principal genului literar, datorită faptului că acesta „informează asupra unor fapte (situații, evenimente de interes general sau ocazional, realități geografice, economice) de actualitate”⁴ dar și pentru că este „rezultatul investigației directe, la fața locului”⁵. Una dintre cele mai expresive definiții îi aparține lui Michel Voirol, care consideră că „regula de aur în reportaj este rigoarea informațiilor și scopul redactării unui reportaj este acela de a-i face pe cititori să vadă, să audă și să simtă ceea ce jurnalistul însuși a văzut, a auzit și a simțit”.⁶

² Sintagmă devenită celebră datorită jurnalistului Curtis MacDougall

³ Radu Bălbăie, *Relatarea*, în *Manual de jurnalism. Tehnici fundamentale de redactare*, coord. Mihai Coman, vol. II, Iași, Editura Polirom, p.140

⁴ Luminița Roșca, *Reportajul*, în *Manual de jurnalism, vol. I*, volum coordonat de Mihai Coman, Iași, Editura Polirom, 2007, p. 56

⁵ *Ibidem*

⁶ Michel Voirol, *Guide de la redaction*, Paris, CFPJ, 1992, pp. 52-55, apud Luminița Roșca, *Reportajul* în *Manual de jurnalism, vol. I*, volum coordonat de Mihai Coman, Iași, Editura Polirom, 2007, p. 57

Din presa cu caracter turistic nu putea să lipsească însemnarea de călătorie, text nonficțional aparținând jurnalismului cultural. Aceste însemnări de călătorie au fost de cele mai multe ori modalitatea aleasă de jurnaliștii – călători care au încercat să redea cu exactitate aspectele întâlnite pe parcursul documentării pe teren în drumețiile lor, într-un limbaj direct, orientat către cititor. „Călătoria și paginile pe care le-a inspirat sunt mai mult decât o variantă autenticistă a memorialisticii. La bază stă *sentimentul descoperirii*, ceea ce nu înseamnă că scriitorul este un explorator, mânat doar de orgolii și de interese științifice. El vrea să înțeleagă ceea ce vede și, de aceea, scrisul său va trăda neliniștea celui care informează povestind și povestește informând. Să nu reducem deci călătoria doar la peisaj. Ea este un bun prilej de cunoaștere și, nu întâmplător, însemnările abundă în comentarii și constatări febrile privind obiceiuri, imperfecțiuni sau stil de viață.”⁷

Dintre genurile jurnalistice de opinie, editorialul a jucat încă de la apariția primelor publicații de gen un rol important: el a stabilit direcția ziarului, a angajat responsabilitatea publicației și a avut un ton combativ scoțând la lumină cauze, motive, intenții ce au dus la anumite evenimente. Conform lui Sorin Preda, editorialul este „acel text de opinie care susține punctul de vedere al ziarului într-o problemă de mare interes pentru colectivitate”⁸

Toate aceste genuri jurnalistice se regăsesc în presa turistică interbelică. Publicațiile cu caracter turistic, care până atunci funcționaseră ca organe de propagandă ale diverselor instituții s-au transformat în reviste de sine stătătoare, dar au apărut și altele noi, cu echipe redacționale formate din tineri jurnaliști, dar și profesori sau scriitori renumiți ai vremii. Anii ‘30 au însemnat așadar o creștere majoră a numărului publicațiilor dedicate activităților turistice – publicații ce își propuneau să ofere informații despre trasee, excursii organizate, date științifice despre geografia și cultura locurilor – toate acestea prezentate în articole cu caracter informativ (știri, articole de fond, relatări, reportaje) sau aparținând genurilor de opinie (cu un puternic caracter educativ și chiar moralizator). O mare parte dintre aceste articole scrise de jurnaliștii – călători au stat la baza unor studii științifice, datorită informațiilor culese de aceștia din domeniile geografie, geologie, speologie, istorie, meteorologie. Numărul mare de publicații apărute în perioada interbelică a permis dezvoltarea tuturor genurilor jurnalistice, cu preponderanță însă a celor ce permiteau utilizarea descrierilor și a opiniilor, după cum vom arăta în lucrarea de față.

⁷ Sorin Preda, *Jurnalismul cultural și de opinie*, Iași, Editura Polirom, 2006, p. 61

⁸ *Ibidem*, p. 154

Reportajul turistic în „România pitorească”

Cea mai veche publicație dedicată exclusiv turismului care mai apare și astăzi este revista „România pitorească”. Primele șapte numere ale acesteia au apărut în anul 1933, dar Buletinele informative ale asociației cu același nume au reapărut din mai 1935 până în aprilie 1941. Odată cu cel de-al Doilea Război Mondial, publicația și-a încetat apariția și abia în ianuarie 1972, o dată cu înființarea Ministerului Turismului a reînceput editarea celei de a treia serii a revistei România pitorească”. Numele revistei a fost dat chiar de la denumirea cărții de reportaj a lui Alexandru Vlașu, apărută în 1901. Revista era editată de o asociație cu același nume, înființată în anul 1930 de către câțiva intelectuali ai vremii, printre care Paul Arian, Dumitru Ionesu – Crânguri, Iosif Salter, Nicolae Alexandrescu și Paul Crețoiu. „Asociația a continuat prin programul ei, ca și prin revista pe care a editat-o, spiritul cărții de la care și-a preluat numele, căutând să acopere, prin călătorii, explorări și cunoaștere „epica” *României pitorești* apărute în 1901. A realizat lucruri de-a dreptul remarcabile, greu de imaginat pentru o asociație turistică din zilele noastre: în afară de excursii, tabere de schi, semnalizare de trasee – mai ales în Penteleu și Ciucaș - asociația a ridicat cu forțe proprii un adăpost-casă pe muntele Chirușca – Ciucaș, [...] a organizat expoziții de fotografii, o bibliotecă, simpozioane, a scris despre alpinism.”⁹

Am analizat, din punct de vedere al genurilor jurnalistice, primele șapte numere ale revistei „România pitorească”, apărute în anul 1933. Am regăsit în paginile publicației majoritatea genurilor jurnalistice descrise mai sus. Astfel, am identificat 11 reportaje de călătorie, nouă articole cu caracter științific, zece rubrici de știri, patru însemnări de călătorie, patru relatări, trei recenzii de cărți sau publicații, două editoriale și trei articole tip opinie.¹⁰ Majoritatea articolelor de tip informativ au un pronunțat caracter științific: oferă informații exacte despre trasee turistice, marcaje, cabane de popas, lăcașuri de cult, peșteri, dar și despre așezări omenești sau chiar informații meteorologice. În fiecare număr există o rubrică specială dedicată activităților sportive, cu informații utile pentru pescari și cicliști.

⁹ Mihai Ogrinji în *Prefața* volumului *România pitorească, 1933*, București, Editura România pitorească, 2013

¹⁰ Vezi Anexa 1

Articolele aparținând jurnalismului de opinie se remarcă prin tonul combativ, uneori chiar acuzator, iar de multe ori educativ sau moralizator. De exemplu, în articolul „Cum ar trebui înțeles turismul” apărut chiar în primul număr al publicației din iunie 1933, ni se atrage direct și cu un ton dur atenția asupra degradării vieții omului: „Viața aspră și grea, lupta pentru pâine ne-a preschimbat în fier și'n piatră. O cumpănă de aur s'a frânt în noi și un izvor de frumuseți a secat. Ne-am desagregat sufletul și ne-am șubrezit trupul. Străbunii din mileniiile apuse nu ne-ar recunoaște.”¹¹ Și mai critic, general dr. N. Vicol arată starea jalnică a căilor ferate românești în acea vreme, dar și dezinteresul autorităților față de acestea: „Căile ferate nu pot avea la noi dreptul de a pretinde titlul de turism, nici cel puțin pe cel de turism prin căile ferate, ci numai pe acela de un mijloc de transport pentru distanțele mari. [...] Căile ferate nu au avut cel puțin capacitatea de a organiza excursii circulare în interiorul țării pentru cunoașterea țării, ci a încurajat numai societățile care exportă turiști în țările străine. Absolut nici o mișcare în această direcție nu a avut loc din partea așa zisului Oficiu de turism al Căilor de comunicație, fie el așezat la Ministerul comunicațiilor, fie la Direcția generală a căilor ferate.”¹²

Am ales spre analiză un reportaj apărut în revista „România pitorească” nr. 4-5, ediția septembrie – octombrie 1933. La un prim nivel de analiză, observăm că reportajul are o formulă simplă de titrare: titlul este „O insulă din basme: Ada-Kale”, fără supratitlu, subtitlu sau intertitluri. Autorul, Aurel I. Gheorghiu, este menționat la finalul articolului. Imediat după titlu, în loc de șapou, autorul a decis să așeze, ca un motto, o poezie în trei strofe a lui Mihai Eminescu, fără a indica însă titlul acesteia. Remarcăm că în nici un număr al revistei „România pitorească” dintre cele studiate (primele șapte) nu am găsit nici un reportaj cu o formulă completă de titrare. Tot la primul nivel de analiză identificăm existența a unui număr de șapte fotografii, toate cu legendă, toate aparținând autorului articolului – fapt ce arată prezența acestuia la fața locului, o foarte bună documentare dar și cunoașterea faptului că un bun reportaj de călătorie cuprinde cât mai multe ilustrații.

Reportajului îi lipsește șapoul, autorul alegând să își înceapă articolul cu un prim paragraf introductiv, prin care anunță ideea textului, printr-o localizare descriptivă a insulei și o explicație etimologică a denumirii acesteia: „[...] vremelnicii stăpânitori de odinioară i-au zis: *Demir Kapu*.

¹¹ Nicolae Ioan, *Cum ar trebui înțeles turismul*, în „România pitorească”, anul I, nr. 1, iunie 1933

¹² N. Vicol, *Turismul în legătură cu stațiunile balneare*, în „România pitorească”, anul I, nr. 1, iunie 1933

Cuvântul e turcesc și înseamnă în graiul nostru: «poartă de fier». Noi, n'am cunoscut-o decât sub denumirea de ostrov, deși vecinii dela Apus îi spuneau până mai deună-zi *Uj-Orsova* sau Orșova Nouă. Acum toți o știu sub exoticul nume de *Ada-Kaleh* sau «*Ostrovul turcilor*».¹³ Corpul reportajului este împărțit în trei părți: în prima este descrisă insula în trecut, în cea de a doua sunt date exacte, de natură științifică, și în cea de a treia este prezentată insula în prezent, așa cum este ea simțită și văzută de autor. Finalul articolului fixează ca într-un tablou imaginea insulei Ada-Kale într-o noapte liniștită de vară.

Trecând la cel de al doilea nivel de analiză a textului, Aurel I. Gheorghiu cuprinde în articolul său informații din domenii diverse. Încă din primul paragraf, aflăm istoricul și etimologia numelui insulei Ada-Kale, precum și informații geografice despre așezarea acesteia. Partea istorică a articolului este foarte bine documentată: dintr-o relatare descriptivă a popoarelor care au stăpânit de-a lungul vremii insula, autorul trece la date istorice exacte privind datele construcției fortificațiilor de pe aceasta, materialele folosite, scopul fiecărui rege stăpânitor și stilurile arhitecturale. Ultima parte a articolului oferă informații prețioase despre aspectul insulei în anul 1933: cum arătau casele și grădinile oamenilor, felul în care se îmbracă locuitorii, starea drumurilor și a construcțiilor, informații despre cimitirul aflat pe insulă. Este descris un episod din viața turcilor de pe insula Ada-Kale seara, la momentul rugăciunii. Paragraful oferă informații importante despre obiceiurile și tradițiile orientale ale populației de pe insula astăzi dispărută.

Din punct de vedere lingvistic, autorul reușește să recreeze în mintea cititorului imaginea insulei atât de-a lungul istoriei, cât și așa cum este ea în prezent. Jurnalistul se folosește de un limbaj plastic expresiv, format, mai ales în ultima parte a textului, din metafore și comparații: „castanii uriași și smochinii legați în coarde vâjnoase trăesc înfrățiți cu lămâii, ca în caldele țări sudice.”¹⁴ Sau: „Crenelurile deschid ochii roșii și dau senzații de groază, iar chiparoșii negri și drepti trimit dâre funerare peste albul mormintelor.”¹⁵

Cu excepția paragrafelor care vorbesc despre istoria insulei, întregul reportaj este construit cu verbe la timpul prezent. Faptul că insula, deși apărută „din vremuri pe care omenirea

¹³Aurel I. Gheorghiu, *O insulă din basme: Ada-Kale*, în „*România pitorească*” anul I, nr. 4-5, sept.-oct. 1933

¹⁴ Aurel I. Gheorghiu, *O insulă din basme: Ada-Kale*, în „*România pitorească*” anul I, nr. 4-5, sept.-oct. 1933

¹⁵ *Ibidem*

nu și le poate aminti”¹⁶ este încă vie și își păstrează tradițiile și obiceiurile și în zilele noastre (n.n. anul 1933) este sugerat prin prezența verbelor de mișcare: „călătorii care coboară din vapor”, „unele din locuințe sunt ridicate separat”, „locuitorii [...] își dau osteneala”, „aci sunt micile prăvălii, construite după moda constantinopolitană”, „se distinge o căsuță albă lumintă discret”.

Pe parcursul întregului reportaj, autorul alternează planurile: de la concret (călătorii care coboară din vapor) spre abstract (imaginea descriptivă a insulei văzută de Herodot), de la prezent (coborârea turiștilor pe insulă) spre trecut (istoricul popoarelor care s-au succedat pe insulă) și înapoi spre prezent (viața din zilele de acum), de la narațiune (relatarea unor fapte istorice) spre descrierea pitorească a unui colț al insulei. Rezultatul acestor alternări este menținerea interesului cititorului pe întreg parcursul reportajului.

La nivel metatextual, jurnalistul relatează atmosfera de pe insulă, pornind dinspre trecut și rămășițele pe care aceste trecut le-a lăsat impregnate în arhitectura, obiceiurile și tradițiilor turcilor care mai trăiesc pe Ada-Kale. Tonul folosit îndeamnă la reamintire, la neuitare, la conștientizarea unor obiceiuri unice și încă vii în comunitatea locală. De asemenea, descrierea aproape poetică a insulei din ultima parte a articolului are rolul de a crea un aer de poveste ce dăinuie încă și astăzi – element ce ar putea trezi interesul oamenilor pentru a face o vizită pe Ada-Kale. Tot ca un element de stilistică ce dinamizează textul sunt remarcile ironice pe care autorul le introduce subtil în articol. Astfel, vorbind despre vapoarele diverselor companii care circulă astăzi pe Dunăre, ni se spune că „«Die schone blaue Donau» nu mai inspiră pe nimeni, căci valsul s’a topit în abracadabrantica muzică americană”.

Concluzii

În perioada interbelică, presa turistică din România a cunoscut o dezvoltare spectaculoasă. Revista „România pitorească” este publicația cu cea mai lungă perioadă de apariție, cu două întreruperi ea fiind editată din 1933 și până în prezent. În paginile publicației se regăsesc majoritatea genurilor jurnalistice, aici fiind regăsit și reportajul de călătorie, gen jurnalistice importat din literatură.

¹⁶ *Ibidem*

Pentru a analiza reportajul de călătorie, am propus un model bazat pe două nivele: nivelul *textual* și nivelul *metatextual*, pe care am aplicat-o unui reportaj din revista „România pitorească” din anul 1933, despre insula Ada-Kale. Este de remarcat faptul că un reportaj de călătorie din acea perioadă poate aduce astăzi, după dispariția insulei, informații inestimabile de natură socio-culturală, etnografică și istorică, neaccesibile în alt mod.

BIBLIOGRAPHY:

1. Brandl Gherga, Mariana, *Reportajul ziaristic*, Timișoara, 2002, Editura ArtPress
2. Coman, Mihai (coord.), *Manual de jurnalism, vol. I*, Iași, 1997, Editura Polirom
3. Coman, Mihai (coord.), *Manual de jurnalism, vol. II*, Iași, 1999, Editura Polirom
4. Mencher, Melvin, *News Reporting and Writing*, New York, 1991, Wm C. Brown Company Publishers
5. Mouillaud, Maurice; Tetu, Jean – Francois, *Presa cotidiană*, București, 2003, Editura Tritonic
6. Plett, Heinrich F., *Știința textului și analiza de text*, București, 1983, Editura Univers
7. Popescu, Florin Cristian, *Manual de jurnalism*, București, 2003, Editura Tritonic
8. Preda, Sorin, *Jurnalismul cultural și de opinie*, Iași, 2006, Editura Polirom
9. Preda, Sorin, *Tehnici de redactare în presa scrisă*, Iași, 2006, Editura Polirom
10. Randall, David, *Jurnalismul universal*, Iași, 1998, Editura Polirom
11. Ruști, Doina, *Presa culturală. Specii, tehnici compoziționale și de redactare*, București, 2002, Editura PRO
12. Șerbănescu, Andra, *Cum se scrie un text*, ediția a doua, Iași, 2001, Editura Polirom
13. Vianu, Tudor, *Studii de stilistică*, București, 1968, Editura Didactică și Pedagogică
14. *** *România pitorească*, București, 2013, Editura România pitorească

Anexe

Anexa 1

Tip articol	Titlu	Autor	Data apariției
Reportaje	1. Lacul Sfânta Ana	Ioan I. Stoenac	Iunie 1933
	2. De unul singur	Alfredo Pugi	Iunie 1933

	3. Șinca – Nouă	Ion Teulea	Iunie 1933
	4. Vălenii de Munte	N. Iorga	Iulie 1933
	5. O noapte pe Ceahlău	Prof. G. Rașcu	Iulie 1933
	6. Cu prilejul centenarului. Turnu – Severin	Aurel I. Gheorghiu	August 1933
	7. Cheile Bicazului	Prof. Nicolae Ioan	Sept. – Oct. 1933
	8. O insula din basme: Ada- Kale	Aurel I. Gheorghiu	Sept. – Oct. 1933
	9. Coasta de Argint	Prof. G. Rașcu	Nov. – Dec. 1933
	10. Făgărașul. Oameni și locuri	Aurel I. Gheorghiu	Nov. – Dec. 1933
	11. Pe culmile Parângului	I.Botușescu	Nov. – Dec. 1933
Articole cu caracter științific	1. Drumurile mai însemnate din Bucegi	D.I.Crânguri	Iunie 1933
	2. Casele de adăpost din Bucegi	I. Salter	Iunie 1933
	3. Branul	N. Alexandrescu	Iulie 1933
	4. Marcarea masivului Penteleul	D.I.Crânguri	Iulie 1933
	5. Zâmbrul	Paul Cretzoiu	Iulie 1933
	6. Alte drumuri mai însemnate din Bucegi	D.I.Crânguri	August 1933
	7. Delta Dunărei	Paul Cretzoiu	August 1933
	8. Despre mișcare	Gh.I.Mareș	Sept. – Oct. 1933
	9. Delta Dunărei II	Avocat I. Salter	Nov. – Dec. 1933
Știri	1. Unde mergem la vară	a.b.c.	Iunie 1933
	2. Informațiuni	a.b.c.	Iunie 1933
	3. Unde mergem la vară	i.h.	Iulie 1933
	4. Informațiuni	M. Păunescu	Iulie 1933
	5. Unde mergem la vară	M. Păunescu	August 1933

	6. Informațiuni		August 1933
	7. Luna sportivă		Sept. – Oct. 1933
	8. Informațiuni		Sept. – Oct. 1933
	9. Luna sportivă		Nov. – Dec. 1933
	10. Informațiuni		Nov. – Dec. 1933
Însemnări de călătorie	1. Două biserici de lemn	Nicolae Cretzoiu	August 1933
	2. Hunedoara	M. M. Pârvulescu	Sept. – Oct 1933
	3. În munții Lotrului. Note de drum	D.I.Crânguri	Nov. – Dec. 1933
	4. Viața la țară	G.D.Scraba	Nov. – Dec. 1933
Relatări	1. O propunere iubitorilor de apă	Ing. N. Iliescu Brânceni	Iunie 1933
	2. Brădet – Argeș	Prof. Gh. Rașcu	August 1933
	3. Urcarea masivului Ciucaș	Prof. G. Rașcu	Sept. – Oct. 1933
	4. În munții Sebeșului și Parângului. Itinerariul unei excursii	Const. Munteanu	Sept. – Oct. 1933
Recenzii	1. Cărți și reviste primite la redacție	Prof. G. Rașcu	Iulie 1933
	2. Cărți, reviste, recenzii	Prof. G. Rașcu	August 1933
	3. Recenzii		Nov. – Dec. 1933
Editoriale	1. Ce vrem?	„România	Iunie 1933
	2. Consilieratul pentru turism	pitorească”	August 1933
Opinii	1. Cum ar trebui înțeles turismul	Prof. Nicolae Ioan	Iunie 1933
	2. Turismul în legătură cu stațiunile balneare	General D-r. N. Vicol	Iunie 1933 August 1933
	3. Turismul și sănătatea	Gh.I.Mareș	